

Publicerad 2008-05-23 21:55 av isidore

Självmondsbrev

Hallå.

Jag skall ta livet av mig på ett ungefär. Det blir förmodligen innan solen seglat ned rosa från klipporna över havet jag sitter på. Det enda riktigt svåra är hatet som ni känner. Om en timme kommer jag äta väldigt lite och därefter aldrig mer. Om det går så är allt vackert, jag tror jag kan allt och, verkligen, jag vill.

Kanske är jag bättre till mods om en stund men aldrig mer långt borta från lien, ni kommer att ha svårt att förstå vilka saker som verkligen kan hända, ni kommer inte kunna relatera till, ni kommer långsamt upptäcka en fadd glömska i munnen och till slut kommer ni bara tala sanning eller kvävas. Någon gång kanske ni tar er genom döden, vi ses. Men gå först runt med oäkta ansikten, lismande läppar, jag ser er och dör, tränger igenom genom smärta, fråga någon annan. Det enda jag vet är det jag inte vet, direkt till avskrädeshögen, släpa er dit nu eller så blir ni plågade eftersom allt är allas fel, ni som gömmer er bakom era blickar. Innan allt dör med mig orkar jag inte ens lipa.

Jag önskar er alla långa sömnlösa nätter, för att det här är bara ert fel.

Jag tänker vräka ur mig mer, inte hänsynslöst eller fräckt men jag vet att ni lyssnar när jag är död, ni är väl rädda för att bli misstänkta för mord, att bry sig om en död bror har inte att göra med en vanlig människas liv för han har sitt och vill ha ännu mer av det.

Klockan är mycket och jag känner morfinet i kroppen, döden är varm. Fast fönstret är öppet och det snöar ute, tre dagar innan julafton. Kärlek, kärlek. Trött. Snart är jag hängig som en säck trasig potatis, stel som det som katten släpat in. Jag hoppas min kropp är rutten, sen flera månader när du hittar den far, fabulösa mängder parasiter skall strömma mot dig och dofterna skall för alltid ta i från dig din röst.

Smärta nu känner jag lite kyligare smärta, något som är som ett runt jordklot som växer in i sig själv och blir mindre större, mindre, större, exploderar och blir ett likadant igen fast litet men börjar växa och blir mindre och större igen. Visa företeelser kan jag inte föreställa mig nu när molnen känns som de är under mig, inga krig, inget äckel, glädje i att inte ha något med ett evigt liv att göra.

Jag vill önska er alla flera långa liv som våldtagna kvinnor, katolska präster som vi alla vet är pedofiler, bönder i nigeria, bögar i Iran, jag vill önska er ett lidande långt liv.

/Hejdå, de skyldiga vet vilka de är

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren isidore med Poeter.se id #20612 innehar upphovsrätten